

Daniel Janů

Tanec v Sayberonu

TANEC V SAYBERONU

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

TANEC V SAYBERONU

Cover © Daniel Janů

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vrážné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-33-4 EPUB

978-80-88394-34-1 MOBI

978-80-88394-35-8 PDF

Obsah

MĚSÍC ATLAS

- # 0 - ダンス SAYBERON
- # 1 - ダンス SAYBERON
- # 2 - ダンス SAYBERON
- # 3 - ダンス SAYBERON
- # 4 - ダンス SAYBERON
- # 5 - ダンス SAYBERON
- # 6 - ダンス SAYBERON
- # 7 - ダンス SAYBERON
- # 8 - ダンス SAYBERON
- # 9 - ダンス SAYBERON
- # 10 - ダンス SAYBERON
- # 11 - ダンス SAYBERON
- # 12 - ダンス SAYBERON

GILGAMEŠŮV STÍN

ÚVOD

- 1 - ZNIČENÉ MĚSTO
- 2 - HIKARI
- 3 - CESTA DO SHINGU
- 4 - SETKÁNÍ S ENKIM
- 5 - OBĚTOVÁNÍ
- 6 - RYTÍŘ JMÉNEM VANGOR
- 7 - PŘÍSTAV NIGATA
- 8 - OSTROV SADO-SHIMA
- 9 - JESKYNĚ FUKUI
- 10 - ANŠIR

DOSLOV

LYDIANSKÉ ŽENY

- 1 - LEONORA, MÍSTNÍ NEMOCNICE, 2. června 2004
- 2 - SUPERMARKET HW, HODINU PO ÚTOKU
- 3 - MOTOR INN
- 4 - LEONORA, MÍSTNÍ NEMOCNICE
- 5 - SUPERMARKET
- 6 - MIMOZEMSKÁ LOĎ
- 7 - LEONORA, MÍSTNÍ NEMOCNICE
- 8 - GOLDFIELDS HIGHWAY
- 9 - LEONORA, MÍSTNÍ NEMOCNICE
- 10 - MIMOZEMSKÁ LOĎ
- 11 - LEONORA, 02:12, 3. června 2004
- 12 - NEMOCNICE, 03:41
- 13 - ÚŘAD ŠERIFA, 04:11
- 14 - NEMOCNICE, 04:56
- 15 - GOLDFIELDS HIGHWAY, 05:47
- 16 - NEMOCNICE
- 17 - MIMOZEMSKÁ LOĎ
- 18 - GOLDFIELDS HIGHWAY
- 19 - NEMOCNICE
- 20 - MIMOZEMSKÁ LOĎ

MĚSÍC ATLAS

138 tisíc km od planety Saturn

0 - ダンス SAYBERON

V roce 2201 zde přistála první kosmická loď s lidskou posádkou, kterou tento měsíc zaujal svým tvarem. Atlas totiž vypadá jako létající talíř. Po třech dnech pobytu měsíc opustili. O čtyři roky později zde přistály dvě nákladní lodě třídy Colossus. Během následujících deseti let uprostřed měsíce lidé postavili ohromnou kolonii.

V západní části měsíce vybudovali doly a továrnu. Pak přivezli nákladní lodě i stroje. Vrtné soupravy, obří kontejnery a několik specialistů na těžbu křemičitanů. Byla postavena mohutná přistávací rampa se třemi doky pro přepravu. Další dva doky byly postaveny na jihu měsíce. Pro civilisty. Speciálními spojovacími tunely jsou návštěvníci a obchodníci dopravováni do středu města. Jediného velkého města, které nazvali GARMENIA. Toto město bylo pod průhlednou kupolí. Jen tak zde mohli lidé chodit bez skafandrů a užívat si zdejší prostředí. Postavilo se i několik habitatů, domovů pro první obyvatele a dělníky, ale i obchodníky. Samotné město je rozděleno do několika částí, které pojmenovali Aleje.

1 - ダンス SAYBERON

Rok 2212.

Mé první kroky vedly do Sayberonu.

Sayberon je klub, do kterého chodí spousta vlivných lidí z celého města. Tento klub byl postaven v Aleji 2. Hovorná quadroidní asistentka Kathy mi prozradila, že klub se jmenuje podle kosmické lodi Sayberon. Majitel klubu a patron města v jedné osobě Aaron Nollen byl údajně jediným přeživším z lodi Sayberon, která se střetla s asteroidem.

Ještě předtím, než se v záchranném modulu nechal vystřelit do vesmíru, vyslal SOS. Za dvě hodiny ho vyzvedl nákladní tanker, který letěl kolem.

„To měl štěstí,“ podotkl jsem.

„Ano,“ kývla Kathy.

Ve chvíli, kdy se ozvala elektronická hudba, Kathy se otočila k pódiu.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

„Ronna Trusty, tanečnice,“ odvětila.

Čekal jsem, že mi řekne o té tanečnici víc, ale mlčela.

„Ehm!“

Kathy se otočila ke mně.

„Omlouvám se, zahleděla jsem se na její vystoupení.“

„Všiml jsem si, že si dokázala během několik vteřin získat téměř všechny přísedící,“ dodal jsem.

„Jako by měla nějaké hypnotické schopnosti.“

„Umí být působivá.“

„Ještě jednou se omlouvám, jste zde zřejmě poprvé,“ znovu se omluvila.

„Ano, jsem zde poprvé.“

„Lod' ze Země přistála dnes dopoledne,“ poznamenala.

Rozhodně měla přehled, pomyslel jsem si.

„To je pravda,“ pokynul jsem hlavou.

„Vidím, že jste si vybral Skleněný koktejl,“ všimla si.

„Četl jsem to v nabídce,“ ukázal jsem na hologram uprostřed stolu.

„Máte ještě přání?“

„U některých stolů jsou s hosty nějaké dívky.“

„To jsou společnice.“

„Aha.“

„Je to modifikovaná řada syntetických humanoidů.“

„Hosté to vědí...?“

„...ovšem, že to vědí,“ pokynula hlavou.

Kathy se najednou zasekla a pak odešla. Jakmile se objevil muž ve žlutém saku a modrých kalhotách, pochopil jsem, proč.

„Nebyla moc dotěrná?“ zeptal se muž.

„Ne,“ odvětil jsem.

„Je to asistentka.“

Jen jsem pokynul hlavou.

„Jste tu nový, že?“

„Ano. Jsem tu krátce,“ dodal jsem a natáhl se po sklenici se Skleněným koktejlem.

„Jste obchodník?“

„Ne.“

„Jste nový inženýr?“

„Ne.“

Muži se zachvělo obočí.

„Věděl jsem, že pošlou vyšetřovatele, i když jsem vedení Garmenie na Zemi ubezpečoval, že to byla nehoda!“ vyhrkl najednou.

Můj plán vydávat za vyšetřovatele, který se teprve objeví, vyšel.

„A vy jste?“

„Jsem majitel klubu Aaron Nollen,“ představil se.

„A můžete mi pospat, jak se to stalo?“ zeptal jsem se.

„Mohu...,“ ukázal na volnou židli.

„Ovšem, jste přece majitel.“

„Když se to stalo...,“ spustil, „...náš pravidelný zákazník Brian Lerg, vyběhl z P-Roomu (Privátní místnosti) a křičel o pomoc.“

„Co se stalo?“

„Brian Lerg tvrdil, že společnice, se kterou si chtěl užít, se zbláznila.“

„Upřesněte!“ vyzval jsem ho.

„Brian Lerg tvrdil, že se sama rozběhla a ukončila svůj život.“

„Je to přece syntetický humanoid,“ podivil jsem se.

„Zřejmě vadný čip.“

„Dobře, uvedu to do zprávy,“ dodal jsem.

Uf!

Skoro jsem cítil, jak si oddychl.

„To rád slyším, důstojníku. Jsem rád, že jsme na jedné lodi...“

„...ne, jsme na jednom měsíci!“

„Ovšem, ale Garmenii vládnou jen muži,“ pronesl a zvedl se z bílé plastové židle.

Posunul jsem Skleněný koktejl více doprava, a když se majitel klubu Aaron Nollen s pokynutím hlavy rozloučil, podíval jsem se směrem k pódiu. Ronna Trusty, místní tanečnice předváděla velmi zajímavé akrobatické kreace. Mnozí z ní nemohli spustit oči. Obzvláště, když byla nahá.

Ψ

Za několik minut se u mého stolu objevil majitel klubu a přivedl s sebou vysokou brunetu.

„Rád bych vám představil Xenu,“ promluvil Aaron Nollen. „Je to luxusní společnice. Jestli máte zájem, může vám dělat společnost celý večer!“

„Přijdu zítra, jestli to nebude vadit. Dneska jsem už unavený,“ zalhal jsem a zvedl se od stolu.

„Samozřejmě,“ kývl ochotně Nollen. „Jakmile přijdete, nechte si mě zavolat!“

„Děkuji,“ pokynul jsem hlavou a s pohledem věnovaný krásné společnici Xeně, jsem opustil Sayberon.

Cítil jsem pohled majitele klubu, který sledoval mé kroky. Jen kdyby tak věděl, že nejsem žádný vyšetřovatel vyslaný vedením Garmenie...

Ψ

Pro cestu zpět do hotelu Neon, kde jsem byl ubytovaný, jsem použil místních dopravních služeb ServiceLine. Na místo označené žlutou lampou s číslem Aleje přijelo asi šestimetrové vozidlo. Nastoupil jsem dveřmi, které byly situované uprostřed. Usadil jsem se do křesla a počkal, až nastoupí poslední cestující. Poté se dveře zavřely a vozidlo se rozjelo. Krátce na to, se po pravé straně objevilo opěrátko.

Působivé, pomyslel jsem si.

Všiml jsem si tří tlačítek a ze zvědavosti jsem zmáčkl hned to první. Z opěradla vykoukla úzká krabička. Otevřel jsem ji. Uvnitř byly brýle. Nasadil jsem si je a intuitivně se dotkl obrouček. V ten moment jsem byl dokonale seznámen s Garmenií.

Kdybych věděl, že místní doprava ServiceLine nabízí takové služby, rozhodně bych je využil už při cestě do klubu.

„Blíží se zastávka!“ ozval se elektronický hlas.

To mě na chvíli vyrušilo z poslouchání.

„Blíží se zastávka!“ ozval se znovu elektronický hlas, který takto několik metrů před každou zastávkou oznamoval cestujícím, kdy budou moci vystoupit.

Jakmile přepravník zastavil na zástavce číslo 7, vystoupil jsem. Díky infokanálu jsem se dozvěděl, že třímetrové vozidlo se nazývá přepravník a zástavka je vždy na začátku a na konci Aleje. Přeprava je zdarma a jezdí každou půlhodinu. Řidič je android, takže

nepotřebuje žádný odpočinek. Kromě těchto informací jsem se také dozvěděl vše o Garmenii.

Alej číslo 7.

Vystoupil jsem a namířil si to přímo do hotelu Neon.

2 - ダンス SAYBERON

Po včerejší holografické exkurzi, která mi byla umožněna prostřednictvím 3D brýlí, jsem se dokonale seznámil s tímto městem. Ubytoval jsem se v Aleji 7, v hotelu Neon.

Slezl jsem z pohodlné gumové postele, která připomínala svým vzhledem obří kostku másla. Vyhlédl jsem z okna. Opíral se o chromovou římsu a sledoval kolemjdoucí. Překvapivě jich zde bylo málo. Existuje tu možnost, že tato Alej je nejklidnější částí tohoto města?

Dynk! Dynk!

Ozval se zvuk vycházející ode dveří.

„Je otevřeno!“ promluvil jsem.

Otočil jsem se a vyrazil směrem ke dveřím. Sotva jsem udělal krok, dveře se otevřely a do pokoje vstoupil android. Podle oblečení to byla žena.

Jak jinak, když je Garmenia čistě mužským městem. Žena je tu jen jako společnice – syntetický humanoid, android nebo quadroid. Vylepšený model androida. To jsou ty asistentky. Mají lidskou tvář a slouží jako společnice. Zbytek těla je však ocelová kostra schovaná pod oděvem. V každém případě mají zvýšený emociální práh, a tím mohou být velmi

dobrým hostitelem, který pozoruje a vyhodnocuje potřeby hosta. Jelikož má tento model čtyři kompaktní čipy v kyber mozku, stal se z něho quadroid.

Ψ

Žena-android se zastavila tři kroky před mnou.

„Přinesla jsem vizitku,“ pronesl elektronický hlas.

„Pro mě?“ podivil jsem se.

„Ano.“

„Od koho?“

„Pan Nollen nechává pozdravovat,“ odpověděla a podávala mi červenou destičku s nápisem P-Room. Hned pod tím podpis pana Nollena.

„Rozumím, děkuji,“ pokynul jsem a převzal červenou destičku.

„Vítejte v Garmenii,“ podotkla a opustila pokoj.

Chvíli jsem si destičku prohlížel. Nic zajímavého jsem na ní neviděl, proto jsem ji položil na kulatý stůl a vrátil se k oknu.

Je to jen vizitka, prolétlo mi hlavou.

Ψ

Před hotelem Neon

Jakmile ze dveří vyšla žena-android, muž stojící vedle východu, promluvil.

„Přijal vizitku?“ zeptal se.

„Ano,“ odvětila.

„Jak se tvářil?“

„Nerozumím vaší otázce.“

„Oh, jasně, zapomněl jsem. Jsi jen hloupá plechovka,“ dodal a podíval se na displej svého telekomunikátoru.

„Je to vše, pane?“ zeptala se.

„Samozřejmě, vrať se do klubu!“ nařídil a svůj tele komunikátor přiložil k uchu.

Žena-android odešla k zastávce, kde vyčkala příjezdu přepravníku.

Ψ

Pokoj 147

Pozoroval jsem z okna pohyb v Aleji. Všiml jsem si několika zajímavých lidí, kteří kráčeli směrem k velké budově, kde zářil nápis AURORA HOTEL. Zrovna projížděl přepravník, když jsem zaregistroval záblesk za horizontem. V té části jsou vrtné doly.

„Možná, že tam došlo k výbuchu,“ pronesl jsem a podíval se na Bio TV, která visela na stěně.

Plasmová obrazovka se pohybem mé ruky rozsvítila. V pravém rohu se objevilo logo složené z velkého písmena G a dvou prolínajících se čtverců. Vzápětí se vystřídalo několik reklam lákajících zákazníky do Aurora Hotelu. Po chvilce se objevil nějaký pořad, kde se tři neznámí muži dohadovali o ekonomice.

„Žádné zprávy z vrtných dolů,“ poznamenal jsem a pohybem ruky Bio TV vypnul.

Vrátil jsem se ke stolku, kam jsem odložil vizitku od Aarona Nollena a vložil ji do kapsy svého tmavě modrého kabátu. Poté jsem opustil svůj pokoj.

Ψ

Jakmile jsem vyšel z hotelu, rovnou jsem vyrazil do Aleje 6. Všechna okna v této Aleji byla překvapivě zavřená. Svislé žaluzie byly neprostupné. Oranžové šipky ukazovaly směrem dopředu. Pokračoval jsem dál. Až uprostřed jsem potkal dva muže, kteří se dohadovali kvůli nějaké fotce, kterou jeden z nich držel v ruce. Nezajímal jsem se o ně a postupoval pomalým krokem dál.

„Kdo jsi?!“ pronesl jeden z nich.

„Nikdo, kdo by vás zajímal,“ odvětil jsem.

„Asi nevíš, že v této Aleji bydlí dělníci z vrtných dolů.“

„Snad mohu projít.“

„Když nám řekneš, kdo jsi.“

„Proč vás to tak zajímá?“

„Jako obchodník nevypadáš, důlní inženýr také ne a návštěvníci se drží jen v Aleji 1,2 a 3.“

V tu chvíli jsem se zastavil a zamyslel se nad tím, co řekl.

„Tak to řekni a můžeš jít!“ ohradil se druhý z mužů.

Měl na hlavě žluto modrou přilbu.

„Odcházím,“ odsekl jsem a pokračoval.

„Tak to ne, chlape!“ vyhrkl a dohnal mě.

Chytl mě za rameno a chtěl se mnou pohnout. Zastavil jsem se a druhou rukou ho chytl za tu jeho ruku. Trhl jsem a muž mě přelétl.

Bum!

Dopad na betonovou silnici musel bolet.

„Aáá!!“ vyjekl a snažil se zvednout.

Jeho kumpán okamžitě přispěchal na pomoc. V ruce držel kus jakéhosi železného klíče.

„Rozmysli si to!“ varoval jsem ho.

„Cha!“ odsekl.

„Jenom jsem chtěl projít.“

„A my jenom chtěli vědět, kdo jsi!“

„Také nevím, kdo jste?!“

„No, my jsme...“

Plesk!

Jeho odpověď přerušila má paže, která ho srazila k zemi. Když to zahlédl ten druhý, který se právě zvedal ze země, rozhodl se utéct. Svého kumpána tam nechal ležet. Ten se nehýbal. Úder mé paže muže uspal.

„Nezajímám se, kdo jste. Chtěl jsem jenom projít,“ pronesl jsem a vyrazil.

Všiml jsem si, že mě někdo sledoval v jednom okně. Nevím, kdo to byl, ale nebyl pro mě hrozbou. *Je to jenom pozorovatel, prolétlo mi hlavou.*

Ψ

Na konci Aleje 6 jsem odbočil do Aleje 5. Byla opravdu dlouhá a mnohem širší, i barevnější než Alej 6. Jakmile jsem vstoupil do této Aleje, někteří si mě začali prohlížet. Měl jsem pocit, že mě také neznají a nemohou určit, ke komu patřím.

„Asi nějaký návštěvník, co se zatoulal,“ zaznělo kdesi v dálce.

Ti, co byli nejbližší, mě jen sledovali. Nikdo však neřekl ani slovo.

„Jenom procházím,“ pronesl jsem.

„Možná jste zabloudil,“ ozval se muž v zeleném kompletu.

„Nemohu tudy jen projít?“ zeptal jsem se.

„Ovšem, že můžete, ale pak se nedivte, že se stanete středem pozornosti.“

„Hlavně, když mě nikdo nebude chtít násilným způsobem zastavit.“

„V této Aleji se vám to stát nemůže. V ostatních Alejích...“ ukázal rukou do míst, ze kterých jsem zrovna přišel. „...vám to zaručit nemohu.“

„Chápu,“ pokynul jsem hlavou.

„Víte...“

Už jsem ho neposlouchal a pokračoval dál.

Ψ

Jakmile jsem dosáhl konce Aleje 5, mohl jsem se rozhodnout, jestli se vydám doprava nebo doleva. Alej 4 nebo Alej 8.

Proč mám pocit, že mi tohle připomíná labyrint?

Ve své paměti jsem si připomněl data z informačního kanálu, který hovořil o Alejích jako o univerzálním komplexu.

Vzzt!

Zvuk, který jsem zaslechl, mě zároveň poslal k zemi.

„Honem! Pospěšte si!“ ozval se jeden z těch maskovaných mužů.

„Naložíme ho!“ pronesl druhý.

Vzápětí dorazil třetí maskovaný muž s krátkou plošinou, jejíž délka nepřesáhla dva metry. Muži naložili tělo muže v modrém kabátu na plošinu a během několika minut zmizeli z místa činu.

3 - ダンス SAYBERON

Jakmile jsem otevřel oči, stál přede mnou nějaký muž. Měl brýle a v ruce černou dlouhou tyč. Zřejmě paralyzér a tvářil se dost vážně.

„Kdo jsi?!“ vyhrkl.

Uvědomil jsem si, že jsem spoutaný. Visel jsem za ruce. Řetězy obepínaly obě moje ruce.

„Proč každého zajímá, kdo jsem?“ zeptal jsem se a doufal, že mi ten neznámý odpoví.

„Když mi neřekneš, kdo jsi. Použiji proti tobě tento paralyzér. A pocítíš bolest!“ pohrozil.

Kývl jsem hlavou, že tomu rozumím, a v duchu jsem si připravoval plán, jak se dostat odsud pryč.

„Přiletěl jsem poslední lodí,“ promluvil jsem klidně.

„Dobře. Vidím, že jsi pochopil, co chci, takže poslouchám,“ pobídl mne.

Přistoupil blíž a mířil tou černou tyčí proti mně.

„Včera jsem byl v klubu Sayberon. Seznámil jsem se s majitelem Aaronem Nollenem, myslí si, že jsem vyšetřovatel, kterého poslala Země,“ řekl jsem a pozvedl bradu.

Muž se naklonil jako by čekal, že se dozví něco zajímavého. Dal jsem mu hlavičku.

Bum!

Muž dopadl na zem a z ruky mu vypadl paralyzér. Trhl jsem rukou a zbavil se řetězu. Dopadl jsem na zem. Muž se nehýbal. Ze strany však přiběhl jiný, který držel železnou tyč.

„Kdo ty sakra jsi?!“ vykřikl a zaútočil na mě.

„Proč to všechny zajímá?!“ podivil jsem se a odrazil jeho pokus mě zasáhnout.

Praštil mě do ruky.

„Co?!“ vyprskl.

Jako by v tu chvíli nechápal, jak jsem mohl jeho úder zastavit svou rukou.

Plesk!

Pravou paží jsem ho srazil k zemi. Železná tyč dopadla o kus dál. Ke sloupu, kde někdo stál. Ten někdo pak vystoupil ze stínu.

„Vy?!“

„Překvapen?!“

Byl to ten muž v zeleném kompletu.

„Neřekl bych, jestli slovo překvapen je to správné, odvětil jsem a vykročil směrem k němu.

Vytáhl zbraň a namířil.

Bang!

Bez varování vystřelil.

„To abyste věděl, že ji umím použít,“ poznamenal.

Kulka prolétla kolem mě. *Nechce mě zabít, pomyslel jsem si.*

„Co ode mě chcete?“ zeptal jsem se.

„Dostal jsi se z těch řetězů,“ ukázal na místo, kde se ještě jeden z řetězů houpal. „Znamená to, že jsi silný.“

„Síla neznamená násilí,“ oponoval jsem.

„Pravda.“

„A co tihle, jsou s vámi?“

Muž pokrčil rameny a vystřelil.

Bang!

Modrý náboj prošel skrze mužské tělo a vypálil v něm otvor velikosti lidské hlavy.

Bang!

Druhý výstřel udělal to samé druhému muži, který se stejně nehýbal.

„Nezajímám se o ně!“

„Chápu.“

V tuto chvíli jsem se přesvědčil o tom, že informace o Garmenii jsou plné lží. Tato kolonie už dávno není mírumilovná.

„Kdo jsi? Proč Země vyslala tebe?!“

„Jsou to vaši chlapi?!“ snažil jsem se to zamluvit.

„Jsme tu jen ty a já,“ mával zbraní do strany.

Dával jasně najevo, že má navrch.

„Kdo byli ti muži, kteří se ptali na stejnou otázku jako vy?“

zeptal jsem a podíval se do strany.

Muž se tam ohlédl také. Toho jsem využil a srazil ho paží k zemi.

Plesk!

Dopadl tváří na tvrdou podlahu a z úst mu vystříkla krev. Nevzdal se. Snažil se zvednout, ale má noha ho vrátila zpět k zemi. Poté, co byla váha mého těla přenesena na botu s ocelovou podrážkou, ozvalo se křupnutí.

Myslím, že majitel klubu Sayberon se opravdu snaží, aby zjistil, kdo skutečně jsem, pomyslel jsem si a opustil sklepení neznámé budovy.

Vrátil jsem se do hotelu a počkal tam do večera.

4 - ダンス SAYBERON

Večer jsem dorazil do klubu Sayberon. Přesně tak, jak jsem slíbil majiteli klubu Aaronu Nollenovi. Ještě jsem přesně nevěděl, jestli se mám zmínit o incidentu v Aleji 5, nebo jen využít výhod, které mi nabídne, a dostat se tak blíže k němu.

Nesmím vzbudit podezření, že nejsem tím, za koho mě pokládá.

„Jsem rád, že jste přišel,“ spustil Nollen, když mě uviděl sedět na stejném místě, co minule.

„Xena dneska nepřijde?“ zeptal jsem se.

„Chtěl byste přímo jí nebo...“

„...všiml jsem si jedné ženy, když jsem přišel,“ spustil jsem a popsals mu, jak vypadá.

„Myslím, že vím, o kom mluvíte, ale je to menší problém, ona moc nemluví. Vlastně, ona vůbec nemluví.“

„Opravdu? Možná bych potřeboval zrovna takovou,“ podotkl jsem a posunul Skleněný koktejl z pravé strany doleva.

Nollen si toho všiml.

„Stejný nápoj, stejné místo. Jste velmi...“

„...specifický,“ přerušil jsem ho.

„Jestli tu ženu chcete, zařídím to.“

„Zaujala mě.“

„Je to bývalá tanečnice a společnice.“

„Je stejně specifická...“

„...jako vy,“ usmál se a pozvedl prst do výše svých očí.

„Viděl jsem výbuch v oblasti vrtných dolů...“

„...to byl jenom přebytek plynů. Jednou za čas musejí ven,“
přerušil mě a odešel.

Po chvílce přišla žena, o které jsem mluvil. *Je tady, prolétlo mi hlavou.* Zastavila se před mým stolem a prohrábla si své vlasy.

Upozornila na sebe.

„Posaď se,“ nabídl jsem ji volnou židli.

Blondýna se elegantně posadila na bílou židli a vyčkávala mých dalších pokynů. Pojednou vytáhla z kapsy elektronický diář a něco na něj napsala. Poté mi diář podala.

„Jak se vám tu líbí?“ bylo na něm napsáno.

„Zvláštní město,“ odvětil jsem.

Jen pokynula hlavou.

„Co se stalo, že nemluvíš?“ zeptal jsem a ukázal na ústa.

Pokynula rukou a prsty. Nevěděl jsem, co to přesně znamená, ale došlo mi, že o tom nechce mluvit. Pozvedl jsem obočí a přistrčil k ní zpátky její elektronický diář.

„Nikomu to neřeknu.“

„Stalo se to dávno,“ napsala.

„Vím, moc dobře, že tvá paměť si to pamatuje.“

„Proč jste si vybral mě?“

„Zaujala jsi mě.“

„Jste tu nový. Přesto jiný.“

„Existuje možnost, že bychom si promluvili někde jinde?“

„Samozřejmě. P-Room.“

„Možná jste mě špatně pochopila. Nejde mi o sex.“

„Proč tu tedy jste? Každý chce sex.“

„Opravdu?“

„Proč by zde jinak trávili svůj čas. Oni jsou smrtelní, my ne!“

Souhlasně jsem pokynul hlavou.

„Co znamená ten kód v kruhu?“ zeptal jsem se a ukázal na její tmavě modré oblečení.

V oblasti srdce byl kruh a v něm čarový kód.

„Mé jméno,“ napsala na diář.

„Mohu?“ zeptal jsem se, i když jsem neočekával zápornou odpověď.

Sáhl jsem na její elektronický diář a vytáhl z něj pero, kterým jsem přešel čarový kód. Na displeji diáře se objevilo LOVR.

„Vážně se jmenuješ Lovr?“

Pokynula hlavou.

„Líbí se mi tvé jméno,“ dodal jsem.

Natáhla se pro diář a napsala do něj. *„Pojďme do P-Room.“*

„Dobře, ale to co jsem řekl na začátku našeho rozhovoru, platí.“

Pousmála se a vstala. Poté uložila diář do kapsy svého modrého kabátku. Chvíli jsem jí sledoval a pak se také zvedl. Sama určila směr a odvedla mě do P-Roomu.

Ψ

U baru

Aaron Nollen seděl na barové židličce a popíjel zelený mok.
„Myslím, že to vyšlo,“ pronesl urostlý vazoun k majiteli klubu.
„Je to jen první krok, Samsone. Když přijde podruhé, je náš a nebude moci mluvit s vedením o našich potížích.“

„Určitě přijde, pane Nollene.“

„To se uvidí, jak si ho ta němá holka omotá kolem prstu.“

„I když je vadná?“

„Samsone?!“

„Ano, pane?“

„Už nikdy neříkej, že je vadná!“ ohradil se proti němu Aaron Nollen.

„Rozumím,“ kývl Samson a ustoupil krok stranou.

Majitel klubu se právě zvedl a odešel. Ještě předtím než opustil bar, se přísně podíval na Samsona. Ten to pochopil a sklopil svůj zrak.

Musím zjistit, proč byla němá. Co se stalo, že přišla o hlas.

Ψ

P-Room

Vstoupili jsme do tmavé místnosti. Lovr mávla rukou a rozsvítilo se intimní světlo.

„Tady si sednu, to křeslo vypadá zajímavě,“ pronesl jsem a posadil se do křesla, které vypadalo jako rozříznutá koule. Barevný

polštář uvnitř.

Vejdou se dva, pomyslel jsem si a posadil se na měkký polštář.

Lovr si sedla na schod a ukázala na tyč.

„Jestli chci, abys tancovala?“ zeptal jsem se.

Pokynula hlavou.

„Dobře, zatancuj!“ pobídl jsem jí rukou a udělal si pohodlí.

Lovr se postavila a vyrazila k pochromované tyči. Jakmile se jí dotkla, spustila se hudba. Lovr se začala svlékat. Měla opravdu dokonalé tělo. Rozumím těm mužům, kteří tu žijí, že si zde užívají. Nemohu tomu rozumět, protože mě nežene žádný chtíč, ale když vidím, její krásné tělo, chápu, proč chtějí sex. Je to lidská biologická potřeba. A vůbec jim nepřijde divné, že mají sex se strojem.

Když dohrála první skladba, Lovr se zastavila a vysunula z tyče kabel. Připojila se a promluvila.

„Líbilo se ti to?“ ozval se jemný elektronický hlas.

„Ovšem, jsi krásná.“

„Mohu mluvit, jen když jsem připojená.“

„Všiml jsem si.“

„Mám ještě zatancovat, nebo budeš chtít sex?“

„Zatancuj!“

„Dobře,“ kývla a odpojila se.

Hudba se znovu spustila. Lovr se začala vlnit kolem mě. Hladila mě a snažila se mě přinutit, abych se jí dotknul. Svými prsy narážela do mého obličeje. Jedna její ruka se pak snažila dostat se do mého rozkroku. Písnička zrovna dohrála. Její ruka přestala. Posadila se na mě a začala mou hlavu tlačit mezi svá prsa. Poté mě odstrčila, postavila se a naznačila mi, že bych se měl svléknout.

„Nech tu hudbu hrát,“ pronesl jsem.

Moc tomu nerozuměla, zarazila se. Zřejmě proto došla k tyči a vytáhla kabel, který dosáhl, až k místu, kde jsem seděl.

„Nelíbím se ti?“ zeptala se.

„Ovšem, že líbíš, ale já jsem si chtěl povídat.“

„Proč by sis jen povídal?“

„Je to problém?“

„Samozřejmě, že není. Jen bych nechtěla, abys odcházel nespokojený,“ pronesla jako by se něčeho obávala.

„Nemusíš mít strach. Kdyby se mě někdo zeptal, jak jsem byl spokojený, rozhodně řeknu, že nic lepšího jsem nepoznal.“

„Dobře,“ kývla a nechala hrát hudbu.

Poté se oblékla a sedla si vedle mě.

„Můžeme si povídat,“ spustila.

„Jsi velmi krásná, Lovr.“

„L-O-V-R.“

Zazněl elektronický hlas.

„Nejsi jako jiní muži,“ dodala vzápětí.

„Ne, to nejsem.“

„Jsi takový...“

„...specifický?“

„Možná specifický. Já bych zvolila jiné slovo.“

„A jaké?“

„Představuješ syntézu organických a mechanických součástí,“ odvětila.

„Páni, řečeno jak z vědeckého slovníku.“

„A kdo jsi?“

„Je zvláštní, jak každý v tomto městě řeší, kdo jsem.“

„Zřejmě to bude tím, že jsi bez zařazení.“